

Α' ΕΘΝΙΚΗ

Καταφερτζήδες κι οι μπροστάρηδες ξεχυμένοι,
μπαλκόνια πού σταφυλιάζουν δλο άγωνία
κι ή σφυρίχτρα δαιμονίζει τά πλήθη—
ποιός άγέρας φέρνει κατά δώ δαίμονες και στοιχειά,
πού άφηνιάζουν μέσα στά δάση του μυαλου μου.
Στίς κερκίδες στομώνουν οι έλπίδες και τά μεροκάματα,
οι ίαχές δέν μέ καθηλώνουν για πολύ,
άλλά κουφός περιφέρομαι άνάμεσα στά πλήθη,
πού ταινία βουθή θρηνεί για λίγη στοργή.
Άγνωθ την Έλλάδα και τό σούρουπο ή κυρα-Θάλασσα
σαλιώνει τά φρύδια μου και κλαίει γιατί άσυγκίνητος
τραθώ τό μαχαίρι άπ' τό σώμα της πατρίδας μου,
πού γεύτηκε λίγο πριν δυό ήμιχρόνια παράτολμης ξεγνοιασιάς.
Τό ύπέροχο μεσημέρι μιās ήλιόλουστης Κυριακής
είναι ή εύκαιρία για νά θωπεύσης τό γαλάζιο
του Άττικού ούρανού και τά λιγοστά πουλιά της Άθήνας
ζευγαρώνουν κάτω άπ' τά μάτια των παιδιών, πού κολλημένα
στά τρανζίστορς προσεύχονται διστακτικά.
Μουστακαλήδες τραβάνε για την παραλία
κι όσοι δέν χωράνε στά γήπεδα λουφάζουν
μέσα στής καρδιάς μου τόν σπαραγμό.
Κι οι πέτρες γίνονται μπάλες, μπάλες γίνονται οι μανάδες,
μπάλες παλιές ρόδες, μπάλες γίνονται κι οι πατεράδες
μπάλες γίνονται στά πόδια των παιδιών τ' άλλα παιδιά.
Λαχτάρα μου φύγε για τό Σούνιο
κι άπό κει πήδα στό νερό ν' άγναντέψεις
τά βουλιαγμένα πιθάρια.

ΕΓΩ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΦΟΣΙΩΣΗ

Είναι δικό σου αυτό τό βράδυ,
αυτή ή μυρωδιά του πλήθους πού πάει νά ξαποστάσει.
Είναι δικό σου αυτό τό ποτάμι, αυτό τό τρένο,
Είναι δικιά σου αυτή ή στιγμή,
αυτή ή ησυχη φωνή πού χορεύει μέσα σου,
είναι δικιά σου αυτή ή λέξη: συντροφικότητα...